

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 24. januar 2008
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2007-730-0505
Dok.: CKV40921

Hermed sendes justitsministerens og udenrigsministerens fælles besvarelse af spørgsmål nr. 3, som Folketingets Retsudvalg har stillet til begge ministre den 18. december 2007 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven og forskellige andre love (Dansk straffemyndighed) (L 16).

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 3 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven og forskellige andre love (Dansk straffemyndighed) (L 16):

”Ministrenes kommentarer udbedes til artikel i Ugeskrift for Retsvæsen, U 2007B.219: Dansk Straffemyndighed i folkeretlig belysning af professor Ole Spiermann, Københavns Universitet.”

Svar:

1. I artiklen omtalt i spørgsmålet fremkommer professor dr. jur. Ole Spiermann med en række bemærkninger til Jurisdiktionsudvalgets forslag i betænkning nr. 1488/2007 om dansk straffemyndighed. Ole Spiermann nævner forskellige situationer, hvor udvalgets forslag om at videreføre og udvide området for dansk straffemyndighed efter hans opfattelse må ledsages af en nærmere analyse af den folkeretlige ramme for udøvelse af straffemyndighed i konkrete sager. Det er Ole Spiermanns opfattelse, at der formentlig i videre omfang end hidtil i konkrete sager vil være behov for at håndhæve de folkeretlige begrænsninger for udøvelse af straffemyndighed gennem straffelovens § 12 (hvorefter anvendelsen af straffelovens jurisdiktionsbestemmelser begrænses ved ”de i folkeretten anerkendte undtagelser”), hvis Jurisdiktionsudvalgets forslag gennemføres.

2. Indledningsvis bemærkes, at Justitsministeriet og Udenrigsministeriet er enig med Jurisdiktionsudvalget i, at straffeloven fortsat bør indeholde en udtrykkelig regel om, at straffemyndighed kun kan udøves med respekt af de folkeretlige regler, jf. også bemærkningerne under pkt. 2.8 i den kommenterede høringsoversigt. Det foreslås på denne baggrund at videreføre bestemmelsen i straffelovens § 12.

Efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse er det ikke muligt i selve loven præcist og udtømmende i en generel bestemmelse at angive de grænser for udøvelse af straffemyndighed, som følger af folkeretten. Det skyldes, at det præcise indhold af folkeretten på dette punkt ikke altid er klart, og at indholdet samtidig udvikles løbende. For at illustrere dette med et eksempel, som Ole Spiermann selv refererer til, kan nævnes udviklingen med hensyn til folkerettens syn på det passive personalprincip (dvs. straffemyndighed i forhold til handlinger, der krænker et dansk offer, jf. i øvrigt herom nedenfor under pkt. 6). I en sag mellem Belgien og Congo, som Den Internationale Domstol i Haag behandlede i 2002, udtalte tre ud af 16 dommere om dette jurisdiktionsprincip (i dansk

oversættelse), at “det passive personalprincip, der længe har været anset for kontroversielt, nu er afspejlet i lovgivningen i mange forskellige lande... og i dag møder forholdsvis lille modstand, i hvert fald for så vidt angår visse sager” (rettens øvrige 13 dommere forholdt sig ikke til spørgsmålet).

I stedet for at forsøge at formulere en sådan generel bestemmelse om de folkeretlige rammer for udøvelse af straffemyndighed er lovforslagets enkelte bestemmelser om dansk straffemyndighed på grundlag af de forskellige jurisdiktionsprincipper udformet i lyset af folkeretten, således at der efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse kun undtagelsesvis vil kunne opstå spørgsmål om at anvende straffelovens § 12.

Justitsministeriet og Udenrigsministeriet finder det i den forbindelse også væsentligt at fremhæve det grundlæggende udgangspunkt i folkeretten, hvorefter vedtagelse af lovgivning (f.eks. regler om straffemyndighed) ikke i sig selv antages at kunne udgøre folkeretsbrud. Det er alene den *faktiske gennemførelse* af konkrete retssager, der kan tænkes at stride mod folkeretten, hvilket også fremhæves af Ole Spiermann. Med en videreførelse af straffelovens § 12 sikres en udtrykkelig hjemmel til, at anklagemyndigheden og i sidste ende domstolene vil kunne afvise at gennemføre en straffesag, hvis det i det konkrete tilfælde måtte stride mod folkeretten at foretage retsforfølgning.

Justitsministeriet og Udenrigsministeriet er opmærksomme på, at en udvidelse af dansk straffemyndighed potentielt også kan føre til en øget anvendelse af straffelovens § 12. Det må imidlertid efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse antages, at der fremover ligesom i dag kun i meget få sager i praksis vil være anledning til at anvende straffelovens § 12. Som også påpeget af Ole Spiermann er de tilfælde, hvor der måtte kunne opstå tvivlsspørgsmål om rækkevidden af de folkeretlige rammer for straffemyndighed, ganske atypiske og må forventes også i fremtiden kun at foreligge meget sjældent.

3. I artiklen tilslutter Ole Spiermann sig Jurisdiktionsudvalgets anbefalinger vedrørende dansk straffemyndighed på grundlag af *virkningsprincippet* (dvs. straffemyndighed i forhold til handlinger begået i udlandet, men med en nærmere bestemt virkning på dansk territorium) i forhold til udbredelse af ulovligt materiale gennem internettet. Udvalgets forslag går ud på at indsætte en bestemmelse, der præciserer rækkevidden af virkningsprincippet i disse tilfælde, således at der skal være dansk straf-

femyndighed efter dette jurisdiktionsprincip, når materialet har særlig relation til Danmark.

Ole Spiermann bemærker generelt, at en for vidstrakt brug af virkningsprincippet i forhold til ikke-fysiske virkninger ”udvisker territorialhøjhedens grundsætning med risiko for folkeretsbrud til følge”, og at der i praksis navnlig vil være anledning til at overveje at anvende straffelovens § 12 i tilfælde, hvor virkningsprincippet bruges på ”ikke-fysiske virkninger, hvoraf ingen del hidrører fra handlinger foretaget i Danmark”.

Med lovforslaget foreslås det i overensstemmelse med udvalgets forslag at videreføre den gældende bestemmelse i straffelovens § 9 om virkningsprincippet, som indebærer, at en handling er undergivet dansk straffemyndighed, hvis handlingens strafbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtrådt eller tilsigtet følge, og denne virkning er indtrådt eller tilsigtet at skulle indtræde her i landet (forslaget til straffelovens § 9, stk. 2).

Som nærmere beskrevet i lovforslagets bemærkninger foreslås alene en mindre ændring i forhold til ordlyden af den gældende bestemmelse om virkningsprincippet. Denne ændring foreslås alene for at afklare en usikkerhed, der knytter sig til spørgsmålet om kravet til gerningsmandens tilregnelighed i forhold til en virknings indtræden i Danmark (jf. den foreslåede præcisering af, at bestemmelsen ikke kun omfatter følger, som gerningsmanden direkte har haft til hensigt skulle indtræde i Danmark, men også følger, hvis indtræden her i landet på anden måde kan tilregnes gerningsmanden som forsætlige (dvs. hvor gerningsmanden alene har handlet med en lavere forsætsgrad i form af sandsynlighedsforsæt eller såkaldt *dolus eventualis*)).

Herudover foreslås ingen realitetsændringer i forhold til den gældende bestemmelse, der ikke hidtil i praksis ses at have givet anledning til spørgsmål i forhold til de folkeretlige rammer for udøvelse af straffemyndighed på grundlag af virkningsprincippet.

Virkningsprincippet kan efter lovforslaget som hidtil alene give grundlag for dansk straffemyndighed, hvis virkningen har særlig relation til Danmark, enten fordi følgen faktisk er indtrådt her i landet, eller fordi følgen er tilsigtet at skulle indtræde her i landet. Med denne betingelse om en nærmere dansk tilknytning er den foreslåede bestemmelse om virkningsprincippet efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse udformet under hensyntagen til de folkeretlige rammer for udøvelse af straffemyndighed på grundlag af dette jurisdiktionsprincip. Det må således antages, at der heller ikke fremover i praksis normalt vil være anled-

ning til at anvende straffelovens § 12 i sager om dansk straffemyndighed på grundlag af virkningsprincippet.

Særligt for så vidt angår ulovlig udbredelse af tekst-, lyd- eller billedmateriale gennem internettet er lovforslaget også udformet i overensstemmelse med udvalgets anbefalinger, jf. den foreslåede § 9 a i straffeloven, som tilsigter at afklare rækkevidden af virkningsprincippet i disse tilfælde. Som anført i lovforslagets bemærkninger tager forslaget sigte på at undgå, at der i denne sammenhæng gives virkningsprincippet en nærmest ubegrænset rækkevidde (nemlig til alle tilfælde, hvor det i Danmark er muligt gennem internettet at modtage det pågældende materiale). Med forslaget sikres samtidig, at det nødvendige grundlag er til stede for at kunne udøve dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor Danmark har en reel interesse heri (f.eks. hvis der er tale om racistiske udtalelser specielt rettet mod herboende minoriteter).

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 9, stk. 2, og § 9 a), og bemærkningerne hertil.

4. Ole Spiermann fremkommer endvidere med nogle bemærkninger vedrørende forslaget om dansk straffemyndighed på grundlag af *det aktive personalprincip* (dvs. straffemyndighed i forhold til handlinger foretaget af en gerningsmand med tilknytning til Danmark) i forhold til personer, som ikke har dansk statsborgerskab, men som har dansk bopæl eller lignende fast ophold her i landet.

Danmark er sammen med de øvrige nordiske lande blandt de forholdsvis få stater, der har straffemyndighed i forhold til personer, som alene har bopæl i landet, men ikke statsborgerskab. Som anført af Ole Spiermann er folkeretten på dette område ikke ganske entydig, men der er efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse ikke holdepunkter for at anse en sådan straffemyndighed for at være i strid med folkeretten. Dansk ret har længe indeholdt en bestemmelse om straffemyndighed i forhold til personer, der ikke har dansk statsborgerskab, men som har tilknytning til Danmark i form af bopæl mv., uden at det i praksis ses at have givet anledning til folkeretlige tvister.

Med lovforslaget foreslås det at udstrække dansk straffemyndighed på grundlag af det aktive personalprincip til også at omfatte personer med et "lignende fast ophold" her i landet (som bopæl). Som nærmere beskrevet i lovforslagets bemærkninger tilsigter den foreslåede ændring en udvidelse af det gældende tilknytningskriterium (jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 7), der forudsætter, at gerningsmanden har sit tilsigtede,

mere varige opholdssted i Danmark. Forslaget skal medvirke til at sikre, at Danmark ikke bliver et fristed for personer, som har begået forbrydelser i udlandet, og som ikke kan udleveres – eventuelt fordi der ikke fremsættes udleveringsbegæring. Efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse ligger den foreslåede udvidelse af dansk straffemyndighed inden for de folkeretlige rammer. Folkeretten vil dog i nogle tilfælde kunne føre til en vis tilbageholdenhed med at udøve straffemyndighed over for personer, der fortsat har en væsentlig tilknytning til gerningslandet, jf. straffelovens § 12.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 7), og bemærkningerne hertil.

5. I artiklen anfører Ole Spiermann, at der bl.a. også vil kunne være anledning til at overveje at anvende straffelovens § 12 i forhold til dansk straffemyndighed på grundlag af *beskyttelsesprincippet* (dvs. straffemyndighed i forhold til krænkelse af særlige danske interesser, herunder den danske stats selvstændighed, sikkerhed og forfatning mv.), når dette jurisdiktionsgrundlag anvendes i forhold til handlinger, der ”krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet”, idet denne forpligtelse samtidig frit kan fastsættes i dansk ret.

Med lovforslaget foreslås det at videreføre den gældende bestemmelse i straffelovens § 8, nr. 2, hvorefter der er dansk straffemyndighed i forhold til en handling foretaget uden for den danske stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme, hvis handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet (1. led), eller en ham over for dansk fartøj påhvilende tjenestepligt (2. led). I forhold til gældende ret foreslås alene den ændring, at bestemmelsens to led udskilles i to selvstændige bestemmelser (forslaget til straffelovens § 8, nr. 3 og 4). Der foreslås ingen realitetsændringer i forhold til den gældende bestemmelse.

Bestemmelsen om dansk straffemyndighed i forhold til krænkelse af en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet, har hidtil været fortolket snævert. Dansk straffemyndighed antages således ikke at foreligge, blot gerningsmanden har overtrådt en dansk lovbestemmelse, som også skal iagttages i udlandet. Ud over at der skal være tale om overtrædelse af en sådan ”eksterritorialt gyldig” straffebestemmelse, skal der også være sket en krænkelse af et særligt pligtforhold, som enten eksisterer uafhængigt af straffebestemmelsen (f.eks. efter omstændighederne overtrædelse af arbejdsgiverens forpligtelser til at

sikre de ansatte et forsvarligt arbejdsmiljø), eller som kan siges forudsætningsvis at være indeholdt i straffebestemmelsen (f.eks. overtrædelse af straffelovens § 219, hvorefter det er strafbart for en ansat på institution for sindslidende mv. at have samleje med en person, der er optaget på institutionen). Det vil herudover normalt være en forudsætning for dansk straffemyndighed, at gerningsmanden har en vis tilknytning til Danmark og dermed i almindelighed kan forventes at have kendskab til det særlige pligtforhold efter dansk lovgivning.

Som anført foreslås ingen realitetsændringer af bestemmelsen, der således fortsat vil have et snævert anvendelsesområde. Bestemmelsen ses i øvrigt ikke hidtil i praksis at have givet anledning til spørgsmål i forhold til de folkeretlige rammer for udøvelse af straffemyndighed på grundlag af beskyttelsesprincippet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 8, nr. 3), og bemærkningerne hertil.

6. Ole Spiermann anfører endvidere, at der vil kunne være anledning til at overveje at anvende straffelovens § 12 i forhold til dansk straffemyndighed på grundlag af *det passive personalprincip* (dvs. straffemyndighed i forhold til handlinger, der krænker et dansk offer). Ole Spiermann anfører i den forbindelse, at det er usikkert, i hvilket omfang folkeretten tillader dette jurisdiktionsprincip anvendt over for personer, der begår en forbrydelse mod en person med tilknytning til Danmark, medmindre folkeretten giver adgang til såkaldt universel straffemyndighed (f.eks. i forhold til pirateri eller international terrorisme).

Efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse er der et reelt behov for at sikre mulighed for retsforfølgning i Danmark, hvis ofret for en forbrydelse i udlandet har dansk tilknytning, og omstændighederne f.eks. peger i retning af, at en straffesag mod gerningsmanden i gerningslandet ikke vil blive gennemført på en måde, der i tilstrækkelig grad beskytter det danske offer, eller hvor en sag ikke er højt prioriteret i gerningslandet, f.eks. fordi gerningsmanden (og ofret) ikke længere befinder sig i gerningslandet, jf. også bemærkningerne under pkt. 2.3 i den kommenterede høringsoversigt.

Som nærmere beskrevet i den kommenterede høringsoversigt kan det ikke lægges til grund, at folkeretten generelt er til hinder for at udøve straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip, jf. også den ovenfor under pkt. 2 omtalte udtalelse i forbindelse med en sag ved Den Internationale Domstol. Det er endvidere Justitsministeriets og Uden-

rigsministeriets opfattelse, at det foreliggende forslag – som fastsætter, at der er dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor personer med dansk tilknytning i udlandet har været udsat for alvorlig kriminalitet, som efter dansk lovgivning kan medføre straf af fængsel i mindst 6 år, og som også er strafbar efter gerningslandets lovgivning (dobbelts strafbarhed) – ikke kan anses for at gå videre end tilladt efter folkeretten.

Ole Spiermann anfører, at straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip ikke er gennemført af Storbritannien, Rusland eller USA, men derimod af Kina og Frankrig. Det kan tilføjes, at flere andre lande blandt FN's medlemsstater, herunder Sverige, Finland, Tyskland og Øst-rig, har regler om straffemyndighed på dette grundlag, jf. i øvrigt omtalen af udenlandsk ret i kapitel 14 i betænkning nr. 1488/2007.

Det er Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse, at straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip i den foreslåede udformning ikke er i strid med folkeretten. Det vil dog ikke kunne udelukkes, at der konkret vil kunne være tilfælde, hvor danske myndigheder bør udvise tilbageholdenhed med at udøve straffemyndighed, jf. straffelovens § 12. Det vil efter omstændighederne f.eks. kunne være tilfældet i forhold til handlinger foretaget i udlandet af en udlænding uden tilknytning til Danmark over for en person, som har en vis tilknytning her til landet, men som fortsat også har en væsentlig tilknytning til gerningslandet. Der henvises i øvrigt til kapitel 13 i betænkningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 7 a, stk. 1 og 2), og bemærkningerne hertil.

7. I tilknytning til omtalen af det passive personalprincip fremkommer Ole Spiermann særligt med bemærkninger vedrørende forholdet mellem FN's Havretskonvention og den foreslåede videreførelse af dansk straffemyndighed i forhold til handlinger begået over for et dansk offer om bord på fremmed skib, der befinder sig på åbent hav (omfattet af forslaget til straffelovens § 7 a, stk. 3). Ole Spiermann anfører, at havretskonventionens bestemmelser medfører, at alene flagstaten (dvs. den stat under hvis flag skibet sejler) har jurisdiktion til at lovgive og til at have straffemyndighed (såkaldt eksklusiv jurisdiktion), samt at man fra dansk side bør udvise stor tilbageholdenhed med at anvende det passive personalprincip i denne sammenhæng. Samtidig anerkender Ole Spiermann dog, at blandt andet internationale regler om pirateri og terrorisme tillader staterne at udøve straffemyndighed på grundlag af det passive perso-

nalprincip, og at princippet om eksklusivitet således i hvert fald modificeres på disse områder.

Justitsministeriet og Udenrigsministeriet kan tilslutte sig, at udgangspunktet i sager af den omhandlede karakter må antages at være, at det er flagstaten, der kan udøve jurisdiktion. I visse tilfælde kan det imidlertid ikke antages at være i strid med folkeretten at udøve dansk straffemyndighed i forhold til handlinger begået over for et dansk offer om bord på fremmed skib, der befinder sig på åbent hav. Dette vil f.eks. kunne tænkes at være tilfældet, hvis flagstaten er uvillig til at retsforfølge handlinger begået om bord på et skib, der alene sejler under statens flag af hensyn til flagstatens gunstige lovgivning (såkaldt bekvemmelighedsflag) uden i øvrigt at have tilknytning til flagstaten.

Til støtte for, at det i visse tilfælde er i overensstemmelse med folkeretten at udøve dansk straffemyndighed i forhold til handlinger begået over for et dansk offer om bord på fremmed skib, der befinder sig på åbent hav, selv om også flagstaten har straffemyndighed, kan Justitsministeriet og Udenrigsministeriet i øvrigt henvise til, at der efter folkeretten i et vist omfang også kan udøves straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip i forhold til handlinger begået på en fremmed stats territorium, selv om territorialstaten også har straffemyndighed, jf. herom ovenfor under pkt. 6. Som anført af Ole Spiermann vil der dog i konkrete tilfælde også her kunne være anledning til at anvende straffelovens § 12.

I overensstemmelse hermed er det i lovforslagets bemærkninger forudsat, at bestemmelsen om dansk straffemyndighed på grundlag af det passive personalprincip i forhold til handlinger, der er foretaget uden for et myndighedsområde over for et dansk offer (forslaget til straffelovens § 7 a, stk. 3), som hidtil efter omstændighederne vil kunne omfatte handlinger begået over for et dansk offer om bord på fremmed skib, der befinder sig på åbent hav.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 7 a), og bemærkningerne hertil.

8. I artiklen anfører Ole Spiermann tillige, at der kan være anledning til at overveje at anvende straffelovens § 12 i forhold til dansk straffemyndighed udøvet på grundlag af princippet om ”aut dedere aut judicare” (*repræsentationsprincippet*), dvs. i forhold til tilfælde, hvor gerningsmanden til en alvorlig forbrydelse, der er begået i udlandet, befinder sig her i landet, og hvor en begæring om udlevering af den pågældende afslås.

Med lovforslaget foreslås det at videreføre den gældende bestemmelse i straffelovens § 8, nr. 6, hvorefter der er dansk straffemyndighed i forhold til en handling foretaget uden for den danske stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme, hvis udlevering af sigtede til retsforfølgning i et andet land afslås. Det er efter forslaget en betingelse, at handlingen efter dansk lovgivning kan medføre straf af fængsel i mindst 1 år (efter gældende ret kræves en strafferamme, der overstiger 1 år). Hvis handlingen er foretaget i en fremmed stat, er det endvidere (som efter gældende ret) en betingelse, at handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet.

Ud over den foreslåede ændring af strafferammekravet, så det kommer til at svare til strafferammekravet efter udleveringsloven, foreslås ingen realitetsændringer i forhold til den gældende bestemmelse. Bestemmelsen ses ikke hidtil i praksis at have givet anledning til spørgsmål i forhold til de folkeretlige rammer for udøvelse af straffemyndighed på grundlag af repræsentationsprincippet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslaget til straffelovens § 8, nr. 6), og bemærkningerne hertil.

9. I artiklen kommer Ole Spiermann også ind på spørgsmålet om mulighederne for at anvende de foreslåede udvidelser af dansk straffemyndighed med *tilbagevirkende kraft*.

Som anført i lovforslagets bemærkninger må det afgøres efter almindelige principper, i hvilket omfang de foreslåede lovændringer vil kunne anvendes, hvis det pågældende forhold er begået inden lovens ikrafttræden. Det kan bl.a. ikke antages at være i strid med disse principper at anvende en udvidet straffemyndighed i tilfælde, hvor det pågældende forhold var strafbart både i gerningslandet og i Danmark på gerningstidspunktet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8 og bemærkningerne hertil.

10. Herudover peger Ole Spiermann i sin artikel på muligheden for at indføre en almindelig bestemmelse i straffeloven om dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor en fremmed stat, der selv har jurisdiktion efter folkeretten, giver sit samtykke til retsforfølgning i Danmark.

Danmark har tiltrådt den europæiske konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager, jf. herved lov nr. 252 af 12. juni 1975 om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager.

Efter 1975-lovens § 1 kan lovovertrædelser, som er omfattet af konventionen, retsforfølges her i landet. Loven (og konventionen) indebærer, at danske myndigheder kan indlede retsforfølgning mod en person for en lovovertrædelse, der er begået i en anden (konventions-)stat, når denne fremsætter begæring herom. Dette gælder, uanset om danske domstole i forvejen er kompetente til at behandle sagen efter straffelovens jurisdiktionsbestemmelser. Dansk straffemyndighed kan således støttes direkte på 1975-lovens § 1.

Efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets opfattelse er der på den baggrund ikke et praktisk behov for at indsætte en bestemmelse i straffeloven om straffemyndighed, hvor en fremmed stat giver samtykke til retsforfølgning i Danmark.